

bilo. Kar kmalu sem jo zopet zastavil in z drugimi tovariši vzdržal do konca, dokler nismo razbili vseh zabojev in sodov, tako da so ostale le še tanke deščice.«

To pa je bilo zlasti potrebno in važno, da je Jožek vzdržal do konca. Kajti ob koncu je zopet pomagal cerkovniku Juriju, da sta spravila strašni les v »mežnarijo«, odkoder ga je potem cerkovnik na veliko soboto zjutraj zopet odnesel pred cerkev in tam pokuril za blagoslovljeni ogenj. Ko sta to delo dokončala, je rekel cerkovnik Jur malemu Jožku:

»Zdaj pa pojdi z menoj v sobo.«

Tega si mali Jožek ni dal dvakrat reči. Odšel je za svojim starim prijateljem v sobo, kjer mu je dal Jur polno perišče oblatov — in to je bila za našega Jožka večja slaščica od vseh pomaranč, potic in pirhov, ki mu jih je dala mama na velikonočne praznike.

In radi teh oblatov mali Jožek že nestrpno pričakuje naslednje velike noči ...

Ioan Podobnikar:

Velikonočna.

*Kakó, da dánés sonce zlato
takó veselo se smehljá
doli s sinjega neba?
Zakaj so ptičice vesele
pesmi najlepše zapele?*

*Kako, da se trata zelena
je v haljo — z biseri prepleteno — odela?
Zakaj je sinica poskočna zapela
prekrasno pesem vstajenja —
pesem veselja, srečnega žioljenja?*

*Zakaj trobentica ponižna pod grmom
tako veselo trobi na vse grlo? —
— Še celo vrabček, ki mu dete je umrlo
v ostri zimí, je radostno zapèl. —
In zakaj se gozd je v obleko praznično odel?*

*— Danes je On, ki premagal
je greh, mesenost naših teles,
— On, ki nam odprl je vrata nebes —
poveličan, ves svetal, čist kot kristal
iz temnega groba zmagoslavno vstal ...*